

Den Tredje:

Wandringsmannen.

Med blommor i hatten och stafwen i hand,
Går wandraren modigt från land och till land,
Han sett så mång' städer han sett så mång' by,
Men bort han wandrar, men icke förthy. ¶

Mång' blomma wid wägen han wandrar förbi,
Men då går han långsamt, ty dem will han si, ¶
De dofta så ljufligt, han älskar dem så,
Att mycket och länge han måste då gå.

En älskelig flicka han möter och hon
Till honom sig wänder med hjertelig ton;
War hjertligt wälkommen du wandringens man,
Men bort må du ändå till främmande land.

Der ser han deß hydda på fjellen stå bygd.
Så skön utan löfrika träd till sitt skgd:
Här tycks honom skönt så båd' leswa och dö,
Men snart han wandrar från hydda och mö.

När bort så han wandrar från kust och till kust,
Då gläds han åt lifwet, då finner han lust;
Men när han är åter hwad finnes wäl qwar?
Förgäfwes wid grafwen han wäntar på swar.